

az ostromból: semmi, az ernyedés (egy föllélegző városban), a túl könnyű alkar, mellyel tapadsz a medence pereméhez, a gőzbe vont sakktáblák, a helybeliek fesztelen szövegelése, a korai este, a lámpák párától s a párába vesző hótól gomolygó udvara. a szaunában egy napról napra küzdő atléta fekvőtámaszozik, mert „*az ekkora meleg jobban égeti*

a zsírt”. melyből rajtam akkorra már bántott, hogy sok volt. miatta egyre inkább – a leghőbb emlék, ama feszes, fiúsrá nyírt, szőkeségéhez tengerszíndresszes nő. aki újra és újra (szintén) egyedül, s aki napok után maga már erősebben vonzott oda mint bármi, a sistergő kova, a karom hogy mégsem rántom el majd, ha a szauna összezsúfolna, s hosszú pillanatig hozzáér.

ARGENTIN PAVILON CLAUDIA FONTES THE HORSE PROBLEM